

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quæstio septima. Vtrum corpora gloriosa ratione suæ agilitatis possint moueri in instanti de loco ad locum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

non comparatur ad aliud quantitativè, sicut est de corpore Christi in sacramento, vel alio modo Deo possibili licet nobis ignoto, tunc vni corpus posset esse cū alio simul in eodem loco, sed alterū non esset ibi localiter seu quantitativè. Vnde non est absolute & simpliciter dicendū q̄ duo corpora nullo modo possunt esse simul virtute diuina, sed solum quando sibi inuicē comparantur quantitativè & ad locum: & huic conclusioni sic intellectē nō obuiant dicta scripturæ, nec auctoritates sanctorum quas vsq̄ nunc vidimus. Et si quis cōtendat oppositum esse verum, ego salua fide & veritate melius iudico alieno intellectui cedere quā cōtentionibus deseruire: & respondeo ad rationes vtriusque partis sicut communiter responderetur.

20 Ad primum dicendum est q̄ non est simile de existentia vnius corporis simul in pluribus locis, & de existentia plurium corporū in eodem loco. Primum enim implicat expressē contradictionem, quia illud quod est circumscriptivè in distantibus locis oportet q̄ sit distinctum distinctione locorum: quia quicquid est circumscriptivè in loco aliquo totū continetur ab ipso, ita q̄ nihil contenti est circumscriptivè extra continentē. Propter quod illa que sunt in distinctis locis circumscriptivè necessariō distincta sunt & quia est contra rationē vnius quod sit distinctum, ideo si vnum corpus esset in pluribus locis circumscriptivè, esset vnum & non vniū seu indistinctum quod implicat contradictionem, sed ponere plura corpora in eodē loco solum videtur repugnari distinctioni eorum: non repugnat autem, quia prima distinctio corporum non est per loca, sed per seipsa vel per quantitates suas, & ita virtute diuina potest conservari non obstante vnitate loci.

21 Ad secundum potest dici quod non potest per imaginationem fingi q̄ in vno loco sint plura corpora, quia imaginatio non transcendit quantum, & ideo per imaginationem semper capiuntur plura quāta, vt sic distincta, sed intellectus qui est altior imaginatione potest cōcipere quod licet quantum in se habeat partes positione distinctas, tamen comparando vnum, quantum alteri nō oportet quod sic distinguantur, adeo quod vni expellat aliud de eodem loco, vel situ, cum ille sit actus secundus quantis a quo quantitas potest virtute diuina priuari.

22 Ad tertium dicendum quod non est simile de duobus accidentibus respectu vnius subiecti, & de duobus corporibus respectu vnius loci: quia accidentia se habent informativè ad subiectum, corpora autem se habent ad locum extrinsecè. Item quauis duo accidentia absolute fortē non possint esse in eodem subiecto (vt dux albedines) tamen ab aliquibus ponitur quod duo accidentia respectiva possint esse in eodem subiecto, sicut in vno patre duæ paternitates respectu duorum filiorum nec est dubium quin in duobus subiectis sint duo accidentia relatiua per comparationem ad vnum, sicut in duobus filiis sunt duæ filiationes per cōparationem ad vnum patrem, & illud (vt videtur) potest sufficere ad propositum, quia esse in loco dicit respectum corporis ad locum, propter quod nihil prohibet quin duo corpora simul habeat duo vbi, respectu eiusdem loci.

23 Ratio in oppositum quauis sit ad comunē conclusionem, tamen solui potest, quia non est simile de duobus completis naturis respectu vnius suppositi, & de duobus corporibus respectu vnius loci: quia natura cōstituit suppositum ratione modi essendi in se, qui cum non sit de intrinseca ratione nature potest ab ea separari, & tunc talis natura nō constituet suppositum, sed alia à qua non separabitur dictus modus, & tunc erunt plures nature in eodem supposito, sed occupare locum conuenit quantatione eius quod est de intrinseca ratione quanti, scilicet ex eo quod habet partes positione distantes, propter quod illud non potest à quanto separari, nec per consequens potest separari quod non occupet locum in quo est. Ad autoritatem Damasceni esset respondendum sicut ad dictum euangelii quod allegat.

QVÆSTIO SEPTIMA.

Vtrum corpora gloriosa ratione suæ agilitatis possint moueri in instanti de loco ad locum.

Deinde queritur de agilitate corporum gloriosorum: & queritur vtrum corpora gloriosa ratione suæ agilitatis possint moueri in instanti de loco ad locum. Et vs

detur quod sic: quia omne quod mouetur, aut mouetur in tempore, aut in instanti, sed corpora gloriosa post resurrectionem nō mouebuntur in tempore, quia tempus non erit eo quod motus cœli cessabit, ergo ille motus erit in instanti.

2 Item illud quod mouetur æquè cito ad locum propinquum & ad distantem mouetur in instanti, sed corpus gloriosum mouebitur æquè cito ad propinquum & ad distantem. Vnde Aug. dicit in quæstionibus de resurrectione, quod corpus gloriosum vtriusque interualla pari celeritate pertingit, ergo &c.

3 Item Aug. dicit de ciui. Dei. 22. quod vbi cūq̄ fuerit spiritus, ibi erit & corpus, sed motus voluntatis secundum quem spiritus vult alicubi esse est in instanti, ergo & motus corporis gloriosi erit in instanti.

4 IN contrarium arguitur, quia vnum corpus non potest simul esse in pluribus locis, vt fuit dictum supra immediate, sed si motus localis corporis gloriosi esset in instanti, tunc corpus gloriosum esset simul in pluribus locis, scilicet in qualibet parte mediū, & in termino, ergo impossibile est quod corpus gloriosum moueatur in instanti.

5 Item motus est actus imperfecti, sed beati post resurrectionem habebunt omnem perfectionem quam habere debent, etiam secundum locum: quia iuxta sua merita habebunt locum propinquorem vel minus propinquum ad Christum, ergo videtur quod omnino non mouebuntur, nec in tempore, nec in instanti.

6 RESPONSIO. Circa quæstionem istam videntur tria. Primum est, an corpora gloriosa sint futura agilia. Secundum est, an quandoq̄ moueantur de loco ad locum, & quasi modo, an motu animalis seu processiuo quo mouetur totum per partes, an alio motu quo mouetur totum secundum se. Tertium est an motus eorum possit esse in instanti, an necessariō fiat in tempore.

7 Quantum ad primum sciendum est quod in homine est duplex motus. Vnus secundum naturam elementis prædominantis quo mouetur naturaliter deorsum sicut cætera graua. Alius est motus cuius principium est anima, & est progressiuus. Et est triplex differentia inter istos motus, vna ex parte principiorum: nam principium primi motus est merè à parte corporis, & nullo modo ex parte animæ: nam si corpus esset sine anima, nihilominus moueretur tali motu si esset sursum & non esset aliquid detinens, sed principium secundi motus est aliqua pars corporis, nō vt est merè corporis, sed vt animati, vnde talis motus non competeret corpori sine anima. Secunda differentia est: quia primus motus est ad determinatū vbi, & vniiformiter, quia sequitur formam naturalem. Secundus autem motus est ad diuersa vbi & difformiter, quia sequitur apprehensionem que variari potest secundum diuersa appetibilia: & ideo homo vel aliud animal potest variare motum progressiuum ad diuersa vbi, & diuersimodè tardè vel velociter. Tertia differentia est, quia homo vel aliud animal potest sistere motum progressiuum, nō propter cognitionem qua informatur imaginatiua hominis vel alterius animalis potest homo vel aliud animal suum motum sistere, sed non alium qui est ex natura elementis prædominantis: si enim homo esset sursum, nec esset retinens ipsum, necessariō caderet, nec cadēs posset sistere motum sui casus.

8 Ex hoc ad propositum, agilitas dicitur habitatem in corpore ad faciliter mouendum secundum motum localem, nō quidem secundum motum quo animal mouetur secundum naturam elementis prædominantis, quia sic corpus mortuum esset agilius quā vium, quia tanquam ponderosius citius mouetur deorsum quā corpus vium, & tamen nullus dicit corpus mortuum agile. Item agilitas videtur esse conditio mouentis seipsum: sola enim animata mouent se & solum secundum motū progressiuum, propter quod agilitas est habitas in corpore ad faciliter & promptè se mouendum motu progressiuo. Hanc autem agilitatem rationabile est ponere in corporibus beatorū: quia sicut dictum fuit prius, in beatis corpus est plenè subiectum spiritui, spiritus autem vel anima comparatur ad corpus non solum vt forma, sed etiam vt motor, & ideo debet esse ei subiectum non solum vt formali perfectioni sed vt motori: propter quod sicut corpus per impassibilitatem

quest. 5. de
ius dist.

tatem plenè subiicitur animæ vt formæ vel perfectioni, sic per agilitatem plenè subiicitur ei vt motori, adeo vt faciliter & promptè & sine fatigatione celerrimè moueatur secundum imperium voluntatis.

Per quid autem sit agilitas ista, non est omnino clarum. Videtur tamen q̄ sit per ablationem grauitatis à corporibus beatorum, quod patet primò per auctoritatem Aug. 22. de ciuitate Dei, qui dicit, q̄ omnipotens Deus abstulit à beatis grauitatis pondus. Et arguitur per ratione, quia talis agilitas vel erit per solam ablationem grauitatis, vel per collationem alicuius qualitatis: si per ablationem grauitatis habetur propositum. Si dicatur q̄ per collationem alicuius nouæ qualitatis, aut ergo illa qualitas inclinabit ad motum, aut solum faciet q̄ grauitas corporum non impediatur, nec retardet motum progressuum beatorum. Si inclinabit ad motum tunc inclinabit ad determinatum motum & ad determinatum locum, quia inclinabit per modum naturæ & non per apprehensionem, cum non ponatur qualitas cognoscitiua vel appetitiua, & tunc beati non possent moueri in contrarium nisi cum difficultate quod est in conueniens. Si autem illa qualitas solum faceret q̄ inclinatio grauitatis non impediatur alii motum, cum melius sit facere aliquid per pauciora quam per plura, ideo melius est dicere q̄ grauitas auferatur & per consequens inclinatio grauitatis, vel q̄ virtute diuina impediatur eius inclinatio actualis sicut impediatur in qualitatibus actiuis, quam q̄ ponatur aliqua qualitas quæ grauitatem non tollat, sed inclinationem eius impediatur, quia illa qualitas non impediatur, nisi quia ad oppositum inclinaret, & tunc impediatur agilitatem quæ est ad omnem locum. Et confirmatur hoc, quia fatigatio & tarditas in motu progressiuo conuenit ex duabus causis.

Vna est propter resolutionem membrorum seu organorum deseruentium motui ex qua debilitantur. Alia est, quia motus progressiuus non est secundum naturalem inclinationem corporis, ille enim est deorsum ratione grauitatis. Prima autem istarum causarum tollitur à corpore glorioso per impassibilitatem ratione cuius organa motus nullam patientur resolutione, nec per consequens debilitationem. Secunda autem tollitur per agilitatem, non aliter quam per sublationem grauitatis vel per impedimentum suæ actualis inclinationis, nec ex hoc deperit aliquid pertinens ad suam perfectione: quia grauitas non sic est de integritate corporum, vt sunt aliqua membra quæ in patria nullum habebunt vsum, sicut nec grauitas, nec est necessaria corporibus, nisi vt per eam moueantur ad loca naturalia in quibus conseruatur, tali enim conseruatione non indigebunt corpora gloriosa, quare &c. Et sic patet primum.

Quantum ad secundum tenendum est quod corpora gloriosa quandoque localiter mouebuntur, quod etiam de ipso Christo credibile est, quia virtus procedens in actum exercitum potentior & perfectior apparet quàm si non exiret in actum (actus enim manifestat virtutem) cum ergo in beatis sit virtus motiua perfecta ex parte animæ, & summa habilitas ex parte corporis, rationale est quod quandoque beati moueantur motu progressiuo qui solus apparet in nobis esse causatus ab anima per apprehensionem & appetitum, & exercitum per motionem determinatarum partium corporis quæ organicè huic motui deseruiant.

Vtrum autem competat eis alius motus quo moueatur corpus ab anima non organicè, id est, non pars per partem, sicut nunc fit, sed tamen simul, & ex quo, quemadmodum graue descendit deorsum, & leue fertur sursum. Videtur quibusdam quod sic.

Quod probatur, quia in anima est virtus sic mouendi actiue & in corpore est virtus passiuæ optimè disposita, vt sic moueantur, ergo talis motus erit vel poterit esse in corporibus gloriosis. Consequentia patet, quia posito sufficienti motiua, & mobili sufficienter disposito sequitur motus vel saltem potest sequi. Antecedens declaratur quantum ad duas partes eius. Primò quod in anima sit talis virtus motiua, quia inconueniens videtur q̄ anima separata non possit se mouere ad vbi sibi conueniens, alioquin esset imperfectior quocumq̄ corpore in vniuerso: nam omne corpus naturale sibi derelictum mo-

uetur per virtutem quæ habet ad vbi sibi conueniens, sed talis motus animæ separata non fieret organicè, ergo in anima separata est virtus ad mouendum non organicè: nec illud repugnat suæ perfectioni, quia angeli qui sunt perfectiores animabus separatis mouentur de loco ad locum & non organicè.

Item ex parte corporis videtur esse conueniens dispositio ad talem motum. Nam corpora beatorum secundum omnem partem sui sunt simpliciter & immediatè subiecta animæ & spiritui, & ideo possunt simul secundum omnem partem sui immediatè ab anima moueri, & non vna pars mediante alia.

Istud autem merè videtur fictitium & inopinabile, ponendo q̄ in homine non sit alia forma præter illam rationalem, quia secundum hoc pars essentialis hominis quæ distinguitur ab anima est sola materia, cum ergo mouens & motum primo sit aliud & aliud (quia nihil à se ipso mouetur) primo sequeretur q̄ sicut anima esset mouens tali motu, sic materia prima esset primo mota ab ipsa quod est impossibile, quia omne motu oportet esse ens actu: si vero in homine sit alia forma præter animam per quæ corpus sit actu ens, adhuc talis motus videtur esse fictus: quia secundum istos in anima post resurrectione non erit aliqua noua virtus ad mouendum præter illam quam habuit dum esset in corpore corruptibili, & quæ retinuit dum esset separata, sed constat q̄ omnis virtus motiua quæ nunc habet anima est motiua corporis solū vno modo. scilicet organicè, propter quod & natura dedit corpori partes organicas determinatas ad hunc motum, & differentes secundum differentiam motus sicut alie partes sunt in animalibus progressibilibus, & alie in auiibus: ad aliud autem motum qui est totius corporis secundum se totum nullam dispositionem dedit, propter quod videtur fictitium quod virtus animæ aliquo modo se extendat ad illam motum.

Nec valent rationes quas ipsi adducunt: cum enim dicunt q̄ inconueniens est quod anima separata non moueat se de loco ad locum, absq̄ dubio inconueniens est secundum omnem philosophiam q̄ aliquid moueatur localiter nisi corpus. Et si ab aliquibus theologis ponatur anima separata moueri vel angelus, motus hinc & inde dicitur simpliciter æquiuocè, & ex talibus non potest sumi efficax argumentum. Item dato q̄ anima haberet talem virtutem mouendi, non sequeretur quod haberet talem virtutem ad mouendum corpus secundum illum motum, sed potius oppositè, cum alterius rationis sit motus animæ & motus corporis.

Quod autè additur q̄ in corporibus gloriosis erit perfecta dispositio ad illum motum, falsum est, imò nulla: sicut enim pro nunc & pro tunc corpus viuificabitur ab anima, vna tamen pars per prius q̄ alia, quia oēs alie mediante corde, sic & multo amplius corpus mouebitur ab anima non secundum omnes partes primo & ex æquo, sed secundum vnā mediante alia sicut ipsa dispositio organorum hoc ostendit, & sic patet secundum.

Quantum ad tertium dicendum quod motus corporum gloriosorum non erit in instanti, sed in tempore: quia omnis motus corporis qui est ab extremo in extremum per mediū necessario est in tempore, sed omnis motus corporum gloriosorum erit huiusmodi, ergo &c. Maior patet: quia ratio mediū est q̄ prius attingatur à mobili q̄ extremum, vt apparet ex 5. Phys. prius autem & posterius non sunt nisi in tempore. Minor probatur, quia nulla virtus creata potest immutare cursum naturæ, sed cursus naturæ in motu locali est q̄ sit de extremo in extremum per mediū: virtus autem motiua corporum gloriosorum erit virtus creata, scilicet virtus animæ, quare necesse est quod motus ille fiat in tempore.

Ad rationes in oppositum. Ad primam dicendum quod licet post resurrectionem non sit tempus quod est passio primi motus, erit tamè tempus quod est mora continua & successiua motuum qui tunc fient.

Ad secundam dicendum q̄ corpora gloriosa non æquè cito attingent distans sicut propinquum. Et quod

dicit Aug. q̄ erit par celeritas, intelligendum est quantum ad hoc q̄ erit quasi imperceptibilis excessus vnius respectu alterius propter miram celeritatem motus: propter quam aliqui dixerunt quod talis motus fiet in instanti, quia fiet in tempore quasi imperceptibili.

20 Ad tertiam dicendum q̄ illud quod modicum est nihil habere videtur, vt dicitur. 2. Phyls. & ideo dicimus statim esse factum, quia factum est post modicum: & sic per hunc modum dicit Aug. q̄ vbi spiritus voluerit, statim corpus erit, quia cito potest. Iterum voluntas beatorum erit ordinata vt non velit se esse alicubi pro aliquo instanti pro quo non possunt ibi esse. Et ideo quodcumq; instans determinabit voluntas pro illo erit ibi corpus, igitur &c.

QUESTIO OCTAVA.

Vtrum corpora gloriosa habeant claritatem.

Postea queritur vtrum corpora gloriosa habeant claritatem. Et arguitur q̄ non, quia lux & color requirunt in corpore dispositiones contrarias, quia lux requirit corpus perspicuum non terminatum per opacum: color autem requirit perspicuum terminatum, vt patet ex lib. de sensu & sensato, sed constat q̄ corpora gloriosa erunt terminata colore, cum color pertineat ad pulchritudinem corporis, ergo non erunt clara seu lucentia.

1 Item corpus lucens non est peruium visui, sed occultat quod est post se (vt patet de corporibus astrorum & de igne apud nos) sed corpora gloriosa erunt peruia visui. Dicit enim Gregor. 18. moral. exponens illud Iob. 28. Non adæquabitur ei aurum vel vitrum quod patebit corpora libus oculis, ipsa etiam interior corporis harmonia, ergo (vt videtur) illa corpora non erunt lucentia.

2 Item corpus clarum vel lucens præsens visui ex necessitate videtur, sed corpus Christi quod erat gloriosum præsens visui discipulorum euntium in Emaus non fuit visum clarum, nec lucens, ergo &c.

3 IN Contrarium est scriptura in quamplurimis locis dicitur enim Sapient. 3. q̄ fulgebunt iusti tanquam scintille in arundinetis, & Mat. 13. fulgebunt iusti sicut sol, &c. Et 1. Corin. 13. stella differat a stella in claritate, sic & resurrectio mortuorum.

4 **R**ESPONSI O. Aduertendum est q̄ nomen claritatis quantum ad suam primam impositionem importat proprietatem luminis, sicut & suum oppositum, scilicet obscuritas importat conditionem seu proprietatem oppositam contrariè vel priuatiue luminis. Sed quia mediante lumine perficitur in nobis prima & potissima cognitio sensitiua quæ habemus, scilicet visiva, per quæ res potissime nobis manifestantur, & cuius natura transfertur ad omnes alias cognitiões per quas aliqua veritas nobis manifestatur: ideo nomen claritatis transfertur ad omnem manifestationem veritatis, vnde omnem veritatem nobis manifestatam dicimus esse clarã, & per consequens omne quod est sui bene manifestatiuum dicimus esse clarum.

5 Et secundum hoc potest dici q̄ claritas erit dupliciter in corporibus gloriosis. Primo secundum vltimum modum, scilicet in quantum clarum dicitur illud quod seipsum bene manifestat tanquam habens puritatem nature sue speciei. Sic enim corpora gloriosa erunt clara, quia qualitates eorum maxime ad visum pertinentes (vt color & figura) erunt purissime nihil impuritatis habentes admittit, & hoc nullus negat. Sed quantum ad primum modum potest dici q̄ claritas erit in corporibus gloriosis dupliciter. Vno modo sicut est claritas in corporibus bene tersis & politis ex incidentia radiorum solis vel alterius corporis luminosi: quia claritas est valde magna, si corpus sit politum valde & tersum, sicut aurum vel argentum, vel gladius valde limatus. Constat autem quod corpora gloriosa erunt valde polita & tersa, propter quod ex incidentia radiorum solis & aliorum luminarium fulgebunt maxima claritate, nec adhuc est aliqua dubitatio.

6 Alio modo ponitur in corporibus gloriosis claritas à quibusdã dicentibus, q̄ sicut lux est intranea qualitas solis vel alterius corporis luminosi, sic etiam erit intranea qualitas corporibus gloriosis.

7 Et illud est difficilius ad intelligendum. Primo, quia talis claritas non videtur ponenda in corporibus gloriosis propter hoc q̄ magis delectet visum aspicientium:

quia nos experimur q̄ maior delectatio est in aspiciendo pulchritudinem coloris & figure hominis, q̄ in aspiciendo claritatem solis etiam si in eius aspectu non læderetur visus. Secundo, quia difficile est videre quomodo color & lux intensa (qualis secundum hanc opinionem ponitur in beatis, ponitur enim æqualis luci solis) possit stare cum colore, nihilominus propter hoc non est negandum quin deus possit dare talem claritatem corporibus gloriosis. Cuius ratio est, quia illa que secundum naturam possunt stare simul vtroq; vel altero existente in gradu remisso sue speciei, possunt virtute diuina simul esse vtroq; existente in gradu intensissimo sue speciei, sed lux & color sunt per naturam in eodem subiecto vtroq; vel saltem altero existente in gradu remisso, ergo virtute diuina possunt esse simul vtroq; existente in gradu intensissimo. Maior patet, quia illa que sunt separatarum specierum & comparatarum se in aliquo gradu non habent formalem oppositionem, quia formalis oppositio seruatur in toto ambitu: quæ autem non habent formalem oppositionem possunt secundum totum ambitum sue speciei simul esse virtute diuina, quia ibi nulla implicatur contradictio loquendo de formis diuersarum specierum. Minor similiter declaratur, quia in noctilucis simul itant color & lux vt apparet ad sensum, & sic videtur q̄ virtute diuina corpora gloriosa possunt simul esse colorata & lucentia.

8 Ad argumenta in oppositum respondendum. Ad primum dicendum q̄ lux & color non requirunt necessario oppositas dispositiones in subiecto absolute, sed per comparationem ad causam naturalem effectiuam quæ non potest causare colorem, vel lucem in subiecto nisi medianteribus aliis quæ respectu coloris & lucis ponunt contrarias dispositiones. Claritas autem quæ erit in corporibus gloriosis non erit à causa naturali, sed immediate à deo, & ideo non requirit in subiecto dispositionem coloris contrariam. Et si quis querat quid istorum videbitur in corpore glorioso lux an color? Dicendum est q̄ vtrumq; simul: q̄ enim ista simul non videtur in noctilucis causa est, quia de die quando color eorum videtur lux seu claritas eorum quæ est minima non apparet propter præsentiam maioris claritatis scilicet solis. De nocte verò eorum lux videtur & non color, quia color non percipitur nisi medium illuminetur: est enim color motiuus visus secundum actum lucidi, vt dicitur secundo de anima. Lux autem est actum non sufficit ad illuminandum medium sic vt color videatur, quantum sufficit ad visum quoad seipsum.

9 Ad secundum quod corpora bonorum sunt esse peruia respectu oculi beati propter poros subtilissimos in eis existentes, qui propter efficaciam oculi glorificati sufficiunt ad manifestandum interiora corporis quantum oportet, & nihilominus cum hac pertinetate optime stat quod colorata vel lucentia, licet non bene appareat quomodo possent esse simul peruia vt vitrum, & lucentia vt sol.

10 Ad tertium dicendum quod corpus clarum seu lucens præsens visui bene dispositio necessarium videtur, nisi virtute diuina impediatur actio visibilis in visum. Sed quia beatis ad nutum assistet diuina virtus, ideo beati non ex se, sed ex diuina virtute assistente possunt facere quod claritas eorum præsens visui non immuret ipsum. Nec bene apparet quomodo hoc posset fieri circa corpus gloriosum virtute animæ, quia non est in potestate virtutis creatæ suspendere actionem naturalem actiui in passiuum appropinquatum & dispositum, sicut non est in potestate hominis, vel angeli q̄ ignis approximatus stuppæ non comburat eam: & similiter non videtur quod sit in potestate animæ quantumcumq; glorificatæ q̄ corpus suum si sit lucens, & clarum, & præsens visui non immuret ipsum, quantum hoc posset fieri diuina virtute.

Sententia huius secundæ partis distinctionis xliiij. in generali & speciali.

Determinato de resurrectione bonorum: hic determinat de resurrectione malorum, & cum hoc sequitur illa pars superius diuisa, in qua determinat resurrectionem monstrorum ibi, illud etiam. Et sic sunt duæ partes primæ